

Södertörns högskola | Institutionen för kultur och lärande

Kandidatuppsats 15 hp | Retorik | Hötterminen 2015

Sexarbete som samtycke

- En utredande uppsats om hur
definitioner fungerar argumentativt

Av: Alexandra Surell

Handledare: Isabell Vilhelmsen Oriuwa

Sex work as consent – A study of the argumentative nature of definitions

Communication enables us to share our ideas, feelings, beliefs and opinions with others. Therefore it constitutes the very root of our civilization. However, in order for communication to be meaningful, it must initially be understood. To be understood, the message must be communicated in a language we know, with reasoning based on what we already understand (as knowledge). Definitions often function as such premises, and starting points, for our reasoning.

Definitions can be explicit, but mostly appear as implicit argumentative perspectives, which is why this essay intends to investigate the argumentative nature of definitions. More specifically I have chosen to examine the definitions Amnesty International use in defense of their decision to advocate for the decriminalization of sex work more closely. The theoretical framework consists of rhetorical theories about argumentation.

The results show how one, by analyzing definitions as argumentative perspectives, is able to alert problematic and questionable premises that went unnoticed in the overall examination of Amnesty International's argumentation.

Keywords: Sex work, definitions, doxology, enthymeme, fallacies, implicit

---

Jag vill rikta ett stort tack till min handledare Isabell Vilhelmsen Oriuwa som under hela skrivprocessen uppmuntrat och inspirerat mig till att våga lita på mitt eget omdöme och mina kunskaper i retorik.

Jag vill även rikta ett tack till de familjemedlemmar och vänner som tagit sig tiden att läsa.

Tack!

1 Innehållsförteckning

1	Inledning.....	4
1.1	Bakgrund	4
1.2	Syfte	5
1.3	Tidigare forskning	6
2	Teori	7
2.1	Doxologi – Vårt meningsskapande	8
2.2	Enthymem – Process för meningsskapande	9
2.3	Definition – Plats för meningsskapande.....	11
2.4	Fallasier	13
2.5	Underförståddhet	15
2.6	Sammanfattning teori	16
3	Material	17
3.1	Sex Workers’ Rights are Human Rights	18
3.2	Amnesty International som <i>politisk</i> och <i>global</i> organisation	18
4	Metod.....	19
4.1	Toulminschema	20
4.2	Fallasianalys	21
4.3	Textanalys och tolkning	21
5	Analys.....	22
5.1	Argumentationsanalys	22
5.2	Definitioner	24
5.2.1	’sexarbete’	25
5.2.2	’sexarbete som samtycke’	28
5.2.3	’Sexhandel som sexarbete’	32
6	Resultat.....	33
7	Diskussion	35
7.1	Analysens relevans	35
7.2	Avslutande diskussion.....	37
8	Källförteckning.....	39
9	Bilaga; ”Sex Workers’ Rights are Human Rights”	42

1 Inledning

Den 11 augusti i somras, 2015, gick Amnesty International officiellt ut med information om det beslut som fastslagits under the International Council Meeting som hölls i Dublin samma dag. Beslutet rörde organisationens ställningstagande i frågan om sexhandel där de beslutat sig för att börja arbeta för en avkriminalisering av sexhandelns alla delar. Den totala avkriminaliseringen syftar, utöver säljandet av sexuella tjänster, även till att inkludera rätten till att köpa sex och möjligheten att tjäna pengar på exempelvis bordellverksamhet. Organisationens ställningstagande mötte starka reaktioner från både medlemmar och media där många av medlemmarna valde att i protest gå ur organisationen. Även nationella sektioner, exempelvis Amnesty Sverige, motsatte sig beslutet om total avkriminalisering. Amnesty International stod dock fast vid beslutet om avkriminaliseringen med motiveringen att ett sådant arbete främjar de mänskliga rättigheterna för den grupp som idag säljer sex. Denna grupp menar de, lever idag i utsatthet och lider av de nuvarande lagstiftningarna världen över då dessa bidrar till grov stigmatisering och utanförskap som enbart förvärrar deras situation. Trots åtskilliga försök att motivera att ställningstagandet går i linje med deras arbete för de mänskliga rättigheterna, har de mött anklagelser om att förespråka en ”policy to protect the pimps”, och för att tala om prostitution som en ”mänsklig rättighet”. Att ge sig in i sexhandelsdebatten är en fråga om att ge sig ut på stormigt vatten. Starka känslor svallar över och det är svårt att hitta exakt var åsikterna går isär när både opinionen för- och mot avkriminaliseringen säger sig vara förespråkare för de mänskliga rättigheterna. Hur kommer det sig då att en ekonomiskt och politiskt oberoende människorättsorganisation möter dessa anklagelser? Utifrån den starka kritik som riktats mot beslutet finner jag det intressant att ur ett retorikvetenskapligt perspektiv granska organisationens kommunikation om ställningstagandet, för att undersöka vad som skulle kunna uppfattas som problematiskt, provocerande eller till och med som bedräglig argumentation.

1.1 Bakgrund

Jag har i ett tidigare projekt under utbildningen engagerat mig i frågan om sexhandel i ett arbete med ungdomsorganisationen Freethem som arbetar mot människohandel i alla dess former. Under projektets gång blev jag medveten om att det fanns starka opinioner både för och mot den legala sexhandeln, där båda sidorna argumenterade för sin hållning utifrån vad de menade var grundläggande mänskliga rättigheter. Frågan visade sig vara både infekterad och

komplex, vilket gjorde ämnet till det självklara valet för min uppsats i retorik – vetenskapen som intresserar sig för den problematiska kunskapen. När Amnesty International vidare under sommaren gick ut med beslutet om att stödja en avkriminalisering av sexhandelns alla delar, blev materialet för en retorisk undersökning av sexhandelsdebatten given. Jag ville utifrån ett retorikvetenskapligt perspektiv undersöka deras uttalanden för att förhoppningsvis få en bättre förståelse för utifrån vilka perspektiv och grunder de argumenterade för tesen om avkriminalisering. I mitt beslut om att granska deras kommunikation om ställningstagandet läste jag de texter som fanns tillgängliga på organisationens hemsida om beslutet. Mitt första intryck var att det fördes en god argumentation utifrån de förutsättningar som presenterades, ändå kände jag mig inte helt övertygad. Något i resonemanget stämde inte överens med min egen förståelse och uppfattning, något störde mig, men vad? När jag läste texten mer ingående uppmärksammade jag de definitioner som artikelns argumentation vilade på. Vid en närmare granskning av dessa väcktes en misstanke om att det var bakom dessa som eventuellt tvivelaktiga påståenden eller slutsatser fanns gömda. Utifrån denna känsla beslutade jag mig för att uppsatsen primärt skulle behandla de *definitioner* som Amnesty International argumenterar utifrån. Med detta sagt vill jag upplysa läsaren om att detta till stor del är en materialstyrd uppsats. Det innebär att det huvudsakligen har varit materialet, och vad jag uppmärksammat där, som påverkat valet av teorier och metod samt utformningen av forskningsfrågor.

1.2 Syfte

Den här uppsatsen ämnar att granska Amnesty Internationals argumentation för deras beslut angående avkriminaliseringen av sexhandeln. För detta syfte vill jag mer specifikt undersöka de definitioner som är verksamma i Amnesty Internationals kommunikation om beslutet angående avkriminalisering, och som jag anser vara bärande för deras argumentation. Genom att analysera dessa definitioner vill jag reda ut vilka idéer som uttryck via definitionerna, och hur synliggörandet av dessa idéer kan bedömas påverka argumentationen i sin helhet. Tre forskningsfrågor har utformats för att besvara uppsatsens syfte:

- i. Vilka bakomliggande idéer och argument bygger definitionerna på?
- ii. Hur fungerar definitionerna själva som argument utifrån synliggörandet av dess bakomliggande argumentation?

- iii. Hur kan analysen av definitionerna som argument, med synliggörandet av bakomliggande argumentation, förstås påverka Amnesty Internationals övergripande argumentation för tesen om avkriminalisering.

De två första forskningsfrågorna besvaras i uppsatsens analys och resultat. Den sista forskningsfrågan behandlar jag i uppsatsens diskussionsavsnitt.

1.3 Tidigare forskning

Relevant för mitt arbete är tidigare forskning relaterat till hur definitioner fungerar argumentativt, samt forskning som närmare granskat kommunikationen rörande sexhandelsdebatten.

Chaim Perelman och Lucie Olberchts-Tyteca skriver i *The New Rhetoric – A Treatise on Argumentation* (1971) om hur definitioner fungerar argumentativt för att skapa identifikation. De visar hur definitioner på olika sätt kan fungera som argument vilket jag anser motiverar möjligheten att retoriskt granska definitioner med hjälp av argumentationsanalys som metod.

Om definitioners argumentativa karaktär skriver även författaren Gunnar Fredriksson i *Det politiska språket* (1992). I boken diskuterar han problematiken med att det inom politisk argumentation är vanligt förekommande att istället för att argumentera, driva en tes om ett förslag man vill genomföra eller kritisera. Han menar att mottagarna, genom värderande ordval, påtvingas slutsatser som saknar argument eller uppbackning. Om kommunikatören lyckas skapa igenkänning och förmedla en uppfattning som mottagaren delar behövs därmed inte tesen backas upp genom argumentation. Som ett politiskt övertalningsmedel i argumentation, skriver han, används ofta definitioner vilket han i dessa fall kallar *persuasiva definitioner*. Utifrån det Fredriksson skriver finner jag ytterligare belägg för vikten av att analysera argumentationen bakom verksamma definitioner i en artefakt.

Det finns alltså forskning om definitioner som argument, men färre exempel på faktiska arbeten som ägnat sig åt att analysera specifika definitioner som argument. Vanligare är det att begrepp eller definitioner analyseras med hjälp av idé- och begreppsutredande analyser i syftet att granska vilka grundantaganden, idéer och ideologier som utgör stommen för ett visst begrepp. I sexhandelsdebatten finns exempel på arbeten som syftat till att reda ut definitionerna 'sexarbete' och 'prostitution'. Ett exempel på detta är Susanne Dodilletts bok *Är sex arbete? svensk och tysk prostitutionspolitik sedan 1970-talet* där hon i denna jämför den tyska synen på säljandet av sex som *arbete*, med den svenska synen på akten som relaterat till

tvång, våld och förnedring. Denna bok, tillsammans med många andra inom ämnet sexhandel, har dock inte haft som huvudsakligt fokus att utreda själva definitionerna, utan mer att undersöka sexhandelsdebatten i sin helhet.

Tidigare forskning relaterat till mitt arbete har alltså bestått i övergripande forskning om hur definitioner kan fungera argumentativt, och i forskning om specifika definitioner i sexhandelsdebatten utifrån ett begrepps- och ideologikritiskt perspektiv. Syftet med min uppsats är att undersöka hur man, utifrån forskning om definitioner och argumentation, mer konkret kan analysera aktiva definitioner hos en artefakt med stöd i retorikvetenskapen.

2 Teori

För att besvara mitt syfte grundar jag min retoriksyn utifrån teorier om doxa, topos och enthymem. Dessa teorier anser jag vara viktiga för att skapa förståelse för hur all kommunikation, även definitioner, kan förstås som perspektiv och platser för meningsskapande. Jag kommer avslutningsvis att redogöra för teorier om fallasier och underförståddhet som ska fungera som teoretiskt ramverk för att kritiskt granska mindre tillgängliga och synliga delar av retoriska yttranden.

Aristoteles delade in kunskap i *problematisk* respektive *nödvändig* kunskap. Nödvändig kunskap definieras som den som ”inte kan vara på annat sätt”. Det retoriska fältet, menade han, intresserar sig istället för den problematiska kunskapen som omfattar det som ”kan vara på annat sätt” (Retoriken 1357a). Aristoteles presenterade utifrån detta en förståelse för retorik som förmågan att i varje enskilt fall uppfatta det som kan vara övertygande eller övertalande (Retoriken 1355a). Den här förståelsen av retorik som praktik syftar till förmågan att producera och granska resonemang. Denna retoriska form av resonemang liknar dialektikens, men medan dialektikens syfte är att finna allmängiltig och sann kunskap är retorikens syfte att finna det som i det enskilda fallet uppfattas som mest övertygande eller övertalande. Retoriken är därmed inte till för att diskutera det generella och abstrakta, utan är till för att resonera kring de konkreta och situationsbundna frågor som kan vara på annat sätt, likt de vi möter i politiken, juridiken och vardagen (Wolrath. 2012, s.58).

Kenneth Burke skriver i *A Rhetoric of Motives* att överallt där det finns övertalning finns det retorik, och överallt där det finns betydelse finns det övertalning (Burke. 1969, s.172). Enligt denna definition kan allt som på något sätt producerar mening och betydelse uppfattas som retorik, eftersom det övertygar om en viss förståelse. Denna syn utgår från en bred persuasio där inte enbart texter och tal med en avsiktlig intention att övertala fastställs

som retorik, utan där allt från gester, konst eller ord som på något vis påverkar förståelser därmed blir föremål för retorisk granskning.

Utifrån dessa förståelser för retorik vill jag ta fasta på retoriken som medel för att granska resonemangen bakom det vi som kommunikativa varelser, uppfattar eller misstänker har en övertygande eller övertalande funktion. Detta för att synliggöra de förståelser eller förgivettaganden som ligger till grund för olika retoriska yttranden och på så sätt ge möjlighet till att granska och pröva dessa.

2.1 Doxologi – Vårt meningsskapande

Centralt för Burkes retoriksyn är identifikation. Han skriver att man bara kan övertyga någon när man identifierar sitt sätt med mottagarens genom att använda samma språk i tal, gestik, tonalitet, ordning, attityd och idéer (Burke. 1969, s.55). Burkes tankar om identifikation relaterar till retorikvetenskapens begrepp *doxa*. Mats Rosengren förklarar begreppet doxa som ”vad vi människor håller för sant, tror och agerar utifrån – kort sagt vad som inom den grupp man vänder sig till räknas som kunskap” (Rosengren. 2003, s.63). Varje doxa består av ett antal antaganden, värderingar, resonemangssätt och tankevanor som uppfattas som givna och självklara av de som delar doxa, men som tillfälliga och diskutabla av andra (Wolrath. 2012, s.71). I grupper som delar samma doxa ifrågasätts den därför aldrig eftersom den betraktas som kunskap (Rosengren. 2003, s.69). De vanligaste uttrycken eller begreppen och de mest inrotade värderingarna och föreställningarna är oftast de som aldrig behöver uttryckas, vilket gör att vi sällan reflekterar över dem (Rosengren. 2003, s.86). Doxans delar utgör här det underförstådda i en argumentation, något som inte hävdas utan som förutsätts. Genom sin självklarhet blir doxa nästintill osynlig för oss. Det är först när vi möter någon med en annan doxa som självklarheten hos betydelsen av ett visst begrepp eller handling kanske ifrågasätts. Ett exempel är grenar av feminismen som utmanar vad många anser vara självklar kunskap om att ”man” och ”kvinna” är två olika kön, men där denna gren av feminism menar att tvåkönsnormen om man och kvinna enbart är socialt skapad och därmed inte utgör kunskap. På samma sätt skiljer sig även värderingar om rätt och fel mellan grupper där en doxa kan göra det svårt att exempelvis förstå hur en annan grupp kan tycka det är rätt eller fel att utfärda dödsstraff.

En doxisk, retorisk syn på världen och kunskap säger oss att vi lever i en mänsklig värld eftersom vi genom vårt mänskliga mått skapat en doxa som framställer världen just som den framträder för oss (Rosengren. 2003, s.67). En förståelse för doxa handlar om en syn på

kunskap som perspektiv, och där något absolut 'rätt' eller 'fel' därför inte kan fastställas. Med detta sagt innebär det inte att all kunskap tappar sitt värde. Enligt Aristoteles intresserade sig retoriken för den problematiska kunskapen som kan vara på annat sätt. För att resonera om frågor av detta slag måste vi luta oss mot doxa. Rosengren introducerar 'doxologin' som retorikens kunskapssyn där doxa utgör den nödvändiga kunskap som man oundvikligen måste utgå från för att kunna skapa förståelser. Även om det alltså inte går att fastställa några absoluta sanningar genom retoriken kan vi utifrån doxa, det vi "vet", resonera om det troligaste eller mest övertygande i varje enskilt fall och finna, i alla fall tillfälliga omdömen, och fatta beslut. Här möter vi dock problem. För att avgöra vad som är det mest övertygande i varje enskild situation förutsätter det givetvis att vi är medvetna om hur vi resonerar (Rosengren 2003, s.78).

Eftersom doxa i hög grad utgörs av underliggande antaganden som styr vår kommunikation och argumentation blir det en del av vårt kollektiva omedvetna. Därför undergår den många gånger kritisk reflektion. Med en doxologisk kunskapssyn blir det därmed möjligt att kritiskt granska kommunikation för att synliggöra de föreställningar och antaganden som utgör de premisser vi argumenterar utifrån. Utifrån denna förståelse för doxa kan retoriken hjälpa oss att få syn på, bearbeta, omarbета och nyforma väsentliga delar av vår mänskliga kunskap och förståelse (Rosengren 2003, s.78). Med denna utgångspunkt vill Rosengren vända på retorikens resonemang kring hur man kan gå till väga för att påverka mottagare vid ett visst tillfälle, för att istället säga något om vad dessa mottagare tror, värderar, vet och kan i ett visst sammanhang och vid en viss tidpunkt. Alltså, säga något om den doxa som mottagarna omfattar, kritiserar och eller utgår från i sitt handlande och argumenterande (Rosengren. 2003, s.80). Jag anser att Rosengren här motiverar hur förståelse för doxa blir värdefull när retoriken används som medel för att undersöka de förståelser som ligger bakom retoriska yttranden. Eftersom min undersökning syftar till att undersöka de idéer som ligger till grund för materialets retorik utgör därmed doxa en viktig utgångspunkt.

2.2 Enthymem – Process för meningsskapande

Doxa uttrycks, reproduceras och omprövas genom vårt språk och vår kommunikation. I en doxologi får därför argumentationen en central roll eftersom den uttrycker, skapar och omskapar vår kunskap och förståelse (Wolrath. 2012, s.16). Aristoteles upptäckte att de tankeoperationer som fungerar i logiken, *sylogismer*, inte räckte till i resonerandet eller argumentationen om, sådant som kan vara på annat sätt, utan behövde kompletteras med

resonemangsformer av annat slag. Dessa kallade han *enthymem* (Wolrath. 2012, s.57).

Eftersom enthymem hör till den retoriska praktiken, är de alltså slutledningar i problematiska frågor som kan vara på annat sätt. I *Retoriken* skriver Aristoteles att enthymem är retorikens bevisning. Han förklarar sambandet på följande sätt:

Det är tydligt att metoden som innefattas av konsten är inriktad på övertalningsmedlen (*pistis*), att övertalningen (*pistis*) är ett slags bevisning (*apodeixis*), att retorikens bevisning är ett enthymem, att detta, enkelt uttryckt, är det mäktigaste övertalningsmedlet (*pistis*), att enthymemet är ett slags syllogism (*sylogismos*) och att det är dialektikens uppgift – antingen dess helhet eller till någon av dess delar – att undersöka varje syllogism i lika mån.

Aristoteles, *Retoriken*, 1355a

I detta stycke redogör Aristoteles för hur enthymem kan förstås som retorikens motsvarighet till dialektikens syllogism och att de utgör retorikens främsta bevismedel och verktyg för meningsskapande. Skillnaden mellan enthymem och syllogism är att inte alla premisser eller led i argumentationen hos enthymem är explicita, utan underförstådda. En annan skillnad är att de premisser som enthymem, eller de ”retoriska syllogismerna”, utgår från inte är ”sanna” utan blott *sannolika* (Rosengren. 2003, s.82). Resultatet av detta blir helt enkelt att enthymem som argumentationsform går att ifrågasätta eller förneka då andra möjliga slutsatser är möjliga, och då orsak-verkan sambandet mellan påstående och slutsats, inte är tvingande. Att inte alla premisser i enthymem redovisas beror på att de utgår från allmänsanningar som grundar sig i doxa. För att enthymem ska fungera som övertalningsmedel förutsätter alltså att kommunikatören och mottagaren har en delad doxa. Enthymem accepteras nämligen bara som giltiga argument om de förstås av mottagaren, och upplevs som meningsfulla. Enthymem kan därför beskrivas som en diskursiv process, där kommunikatörens resonemang hakar tag i mottagarens doxa för att skapa samstämmighet (Wolrath. 2012, s.164). Det krävs alltså ett samspel i meningsskapandet mellan kommunikator och mottagare. Enligt denna tolkning förutsätter enthymem i en argumentation långt mer komplexa och mångdimensionella förståelsehorisonter mellan olika parter än de motsvarande premisserna i syllogismer (Wolrath. 2012, s.163).

Avslutningsvis kan man säga att medan doxa är den världsbild vi utgår från i vårt resonerande, utgör enthymem den process för meningsskapande som hjälper oss att argumentera och bilda uppfattningar utifrån doxa.

2.3 Definition – Plats för meningsskapande

Jag har nu redogjort för hur doxa och enthymem kan hjälpa oss att resonera om de situationella problemen som kan vara på annat sätt, som vardagens eller politikens praktiska frågor eller moraliska dilemman. Jag har även klargjort hur varken doxa eller enthymem kan förstås bära eller förmedla absoluta sanningar. Vi kan dock utifrån doxa, och genom enthymem, generera tillfälliga stödpunkter och redskap för både tankeutveckling och kritik. Det är dessa tillfälliga stödpunkter, som inom retoriken kallas topos. Topos utgörs, likt doxa, av våra gemensamma värden, synsätt, försanthållande och tankevanor och hittas oftast via deras språkliga uttrycksform eller urskiljs som återkommande resonemangssätt. Om doxa kan förstås som vår övergripande världsbild, bestående av alla dessa delar, kan topos förstås som instanser av doxa. Topos är de diskursiva redskap som utgör doxans delar och möjliggör meningsskapande processer (Wolrath. 2012, s.71). Enkelt förklarar man säga att topos är de perspektiv vi utgår från när vi resonerar.

Som jag tidigare nämnde är doxa till stor del dold eller underförstådd i och med att den betraktas som självklar. Eftersom topos utgör delar av doxa fungerar de även som de ”ställen” där doxans delar kan bli föremål för argumentation och överläggning (Rosengren. 2003, s.86). Topos utgör på detta sätt platser för meningsskapande där mening kan uppstå, utvecklas och förnya sig genom att våra topos används och prövas i dialog med varandra. Som plats för meningsskapande kan topos även hjälpa oss strukturera upp enthymemiska slutledningar. Aristoteles presenterar i *Retoriken* vad han kallar *topoi enthymematon*. Dessa utgör prototyper för resonemang som skapar samband mellan, eller från, topos. Aristoteles presenterar 28 olika sådana enthymemiska topos som fungerar som resonemangsformer som kan strukturera enthymem och därmed hjälpa oss med att hävda något eller argumentera (Wolrath. 2012, s.57, 61). En av Aristoteles 28 *topoi enthymematon*, vilken är den som bär relevans för denna uppsats, är ”att resonera utifrån definition” (Retoriken 1398a). Definition utgör således ett topos och plats för meningsskapande som kan nyttjas för att skapa enthymem och därmed fungera argumentativt för övertyga om en viss förståelse och, eller till handling.

Perelman och Olberchts-Tyteca skriver om definitioner som argumentativa topos, enthymem, och om definitioner som en av de mest typiska metoderna för att skapa identifikation. Definitioner, skriver de, kan förstås som enthymem när de inte är en del av ett formellt system, och när de fungerar genom att identifiera ’det definierande’ och ’det som definieras’ (Perelman, Olberchts-Tyteca. 1997, s.210). Det definierande syftar till ordet eller beskrivningen för det abstrakta eller verkliga ting som definieras. Exempelvis utgör FNs

officiella förklaring över de mänskliga rättigheterna det definierande av det definierade, *mänskliga rättigheter*. De skriver vidare att definitioner i sin utformning, inte kan förstås som baserade på självklarheter, eftersom detta skulle förutsätta att alla termer var helt jämförbara. I och med detta måste en definition, för att inte hävda att alla termer som framförs som överensstämmande är identiska, vara tydlig med distinktionen mellan det som definieras och det som definierar. Tydliga exempel på det är uppskattande eller exemplifierande definitioner där mottagaren *uttryckligen* ombeds att generalisera eller förenkla. På så sätt får denne möjligheten att se samband, men också skillnader, mellan det definierade och det som definieras (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.210). Jag tolkar här att Perelman och Olbrechts-Tyteca vill lyfta hur definitioner, för att fungera som giltiga argument, bör tydliggöra att de utgör just definitioner. Detta för att ge mottagaren en möjlighet att bedöma rimligheten hos definitionen som ett argument om en viss förståelse.

Perelman och Olbrechts-Tyteca urskiljer fyra typer av definitioner som leder till identifikation mellan vad som definieras och vad som definierar det. Dessa är; normativa definitioner, deskriptiva definitioner, kondenserande definitioner och komplexa definitioner. *Normativa definitioner* ger en indikation om *hur* ett visst ord ska användas. Denna norm kan röra sig om individuella val eller en regel som man tycker att alla bör följa. *Deskriptiva definitioner* indikerar vilken mening som ett ord bör ha i en särskild kontext eller vid en given tidpunkt, och *kondenserande definitioner* syftar till att peka ut de essentiella delarna inom en deskriptiv definition. *Komplexa definitioner* är slutligen de definitioner som på olika sätt kombinerar delar av de övriga tre typerna. Dessa olika typer av definitioner är antingen ordinationer eller empiriska hypoteser som rör likheten kring det som definieras och det definierande. Bland de normativa definitionerna är det endast de som framförs som nödvändiga regler som antingen stöds eller utmanas via argumentation. Detta gäller även kondenserande definitioner där man kan fråga sig om de delar som lyfts upp verkligen är essentiella eller inte. När det kommer till deskriptiva definitioner ser vi dem ofta som fakta så länge ingen ifrågasätter dem (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.210-211). Jag anser att denna redogörelse för de olika sätt som definitioner kan fungera argumentativt blir ett viktigt perspektiv för att bättre kunna redogöra för hur mer exakt, de definitioner som lyfts i analysen, fungerar argumentativt.

Perelman och Olbrechts-Tyteca skriver vidare att definitioner inom logiken oftast beskrivs som godtyckliga vilket de ifrågasätter. De menar att om definitioner verkligen är så godtyckliga att man inte behöver acceptera dem skulle det betyda att det inte var någon idé att välja en definition framför en annan, och vidare inte någon idé att argumentera för eller mot

någon av dessa (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.211). Enligt retorikens logik måste det alltid finnas en utgångspunkt för resonerande om vad vi finner vara det mest övertygande. Här spelar definitioner en viktig roll eftersom de ofta utgör grundstenen i teorier eller resonemang. Inom ramen för egna teorier, skriver Perelman och Olbrechts-Tyteca, kan vi ta oss rätten att definiera som vi själva vill. Så fort vi försöker applicera dessa definitioner i den verkliga världen måste vi däremot ta hänsyn till tidigare förståelser och tillämpningar av det som vi vill definiera (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.212). För att undvika oönskade diskussioner och göra tillämpningen av en viss definition enklare finns det därför de som väljer att presentera endast tillräckliga villkor för applicerandet av en definition, men som generellt varken utgör nödvändiga eller tillräckliga villkor (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.213).

Definitioners argumentativa karaktär beskriver de som bestående av två tätt sammanlänkade men ändå skilda aspekter som rör de två faserna av resonerande hos definitioner. Det rör sig om att definitioner kan stöttas eller utvärderas *genom argument*, samtidigt som de i sig själva *är argument* (Perelman, Olbrechts-Tyteca. 1997, s.213). Genom att undersöka definitioner kan man därför finna vilka perspektiv resonemanget utgår från då en definition fungerar som en premiss utifrån vilken argumentationen blir giltig. Utifrån detta möjliggör man en kritisk granskning av argumentationens premisser och definitionernas funktion i det retoriska yttrandet. I relation till detta blir teorier om fallasier och underförståddhet relevanta komplement för en kritisk granskning av definitioner som argument.

2.4 Fallasier

Bland Aristoteles 28 topoi enthymematon finner vi alltså olika typer av resonemangsätt, däribland definitionen. Dessa resonemangsätt syftar till att hjälpa oss att hävda något men bland dessa finner vi även topos som snarare fungerar för att hjälpa oss upptäcka felslut. Dessa felslut utgörs av topos som skapar argument, och som enligt Aristoteles ger något som liknar enthymem, men som inte är det (Wolrath. 2012, s.61). Fallasier, eller sofistiska vederläggningar som han kallade dem, utgör alltså enbart skenbart korrekta vederläggningar som egentligen är felslut (Aristoteles. 164a20. 1).

Flera forskare började under 1900-talet ställa sig kritiska till Aristoteles redogörelse för fallasier. Charles L. Hamblin publicerade 1970 boken *Fallacies* som var den mest omfattade studien om fallasier som publicerats vid den tiden, och där han lyfte problematiken att Aristoteles sofistiska vederläggningar på det stora hela varit orörda i tvåtusen år och därmed

var främmande för moderna läsare. Han kritiserar i boken vad han kallar ”the standard definition of fallacies” (SDF) som utgår från en Aristotelisk syn på fallasier som ”argument that *seems to be valid but is not so*” (Hamblin. 1970, 12). Enligt SDF rör det sig om en fallasi om: (1) det är ett argument, (2) Det är ogiltigt och (3) det verkar vara giltigt.¹ Maurice Finocchiaro delar Hamblins kritik mot standarddefinitionen av fallasier och skriver att även om felsslut är vanligt förekommande i vardagligt resonerande så tror han att de klassiska fallasierna, i form av logiskt inkorrekta argument, troligen är mindre vanliga (Finocchiaro. 2005, s.113). Istället för fallasier talar han därför hellre om *fallacious arguments*, ”fallasiargument”, vilka han menar är de argument där slutsatsen helt enkelt misslyckas att följa de redovisade eller underförstådda premisserna (Finocchiaro. 2005, s.133). Genom denna definition distanserar Finocchiaro sig från kriteriet om att fallasier även måste uppträda som giltiga. Enligt Finocchiaro finns det sex olika typer av fallasiargument; formella,- förklarande,- förutsättande,- positivt,- semantiskt- och förklarande fallasiargument.

Formella fallasiargument syftar till argument där slutsatsen inte utgår från premisserna på ett giltigt sätt, *förklarande fallasiargument* är argument där slutsatsen dragits utifrån premisser som lika mycket talar för en annan, konkurrerande slutsats. *Förutsättande fallasiargument* menar Finocchiaro förekommer i de fall där argumentet är beroende av en falsk förutsättning och ett *positivt fallasiargument* förekommer vidare när de givna premisserna, om de kompletteras med andra antaganden som vi tar för sant, visar sig stödja en slutsats som strider mot den givna slutsatsen. *Semantiskt fallasiargument* syftar till begreppens tvetydighet där en mening som kan tillskrivas begreppet gör slutsatsen sann, men en annan möjlig mening istället gör slutsatsen falsk. Det sista fallasiargumentet är vad han kallar *övertalande fallasiargument* som utgörs av en argumentation i vilken slutsatsen inte följer från premisserna, eftersom det är densamma som någon av premisserna.² Denna typ av fallasiargument refereras oftast till som ’cirkelargument’.

En annan teoretiker, Douglas Walton, skriver att fallasier inte ska ses som uteslutande logiska, utan snarare som argumentationsdrag för att nå vissa mål i en dialog. Målen i sig behöver dock inte vara bedrägliga (1995, s.6. Walton). Utifrån detta resonemang blir det

---

¹ Hansen, Hans, "Fallacies", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. "3.1 Renewed interest". (Summer 2015 Edition), Edward N. Zalta (ed.). <http://plato.stanford.edu/archives/sum2015/entries/fallacies/> Tillgänglig: 2015-12-18

² Hansen, Hans, "Fallacies", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. "3.2 Doubts about fallacies". (Summer 2015 Edition), Edward N. Zalta (ed.). <http://plato.stanford.edu/archives/sum2015/entries/fallacies/> Tillgänglig: 2015-12-18

viktigt att granska argumentation utifrån den aktuella kontexten för att bättre kunna avgöra huruvida argumentationen i förhållande till dess mål kan förstås som giltig eller bedräglig. Även om slutsatsen av en delvis bristfällig argumentation inte behöver vara bedräglig tycker jag ändå att det fyller en viktig funktion att granska de argument som leder fram till slutsatsen för att bättre förstå de premisser och grundantaganden som slutsatsen vilar på. I *Argumentationsanalys – Färdigheter för kritiskt tänkande* (2009) skriver Gunnar Björnsson, Ulrik Kihlbom och Anders Ullholm att fallasier gör det svårt för mottagaren eller uttolkaren att granska argumenten kritiskt (Björnsson, Kihlbom, Ullholm. 2009, s.143). Trots att avsändaren inte behöver ha onda avsikter eller att slutsatsen i sig inte behöver vara förkastlig finner jag det alltså viktigt att i den mån mitt kritiska seende räcker, synliggöra delar av argumentationen i materialet så gott jag kan.

2.5 Underförståddhet

”Genom att vissa föreställningar tas för givna påverkas människors möjligheter till att ta ställning till för dem väsentliga frågor.”. Så skriver Göran Bergström och Kristina Boréus i *Textens mening och makt* (Bergström, Boréus 2012, s.148-149). För att ha möjlighet att avgöra vad som är det mest övertygande i varje enskild situation förutsätts det att vi är medvetna om hur vi resonerar. Anders Sigrell skriver om fallasier och deras förmåga att verka som underförstådd argumentation. Han menar att syftet med att upptäcka fallasier är:

Att vi lättare och bättre ska uppmärksamma språkets betydelse som grund för vår åsiktsbildning, så att vårt övervägda ställningstagande i den aktuella argumenterade diskursen inte grundar sig på onunda argument (som vi inte hade låtit oss bli övertygade av om vi hade uppmärksammat dem)

Sigrell. 2007, s.153

Sigrell menar att underförståddhet antingen kan röra sådant som man kan sluta sig till på logisk väg, eller en form av underförståddhet som kräver kontextkännedom hos mottagaren för att nå fram (Sigrell.2007, s.301). Underförståddhet kan användas mer eller mindre avsiktligt av sändaren och utifrån olika motiv. Ibland handlar det underförstådda om sådant som ses som så självklart att det inte behöver slösas någon energi på att säga det, doxa, men underförstådd budskapsförmedling kan också användas för att få en mottagare att uppfatta vissa sakförhållanden som just självklara. Detta även om effekten inte hade varit sådan om dessa förhållanden dragits fram i ljuset. Att använda sig av underförståddhet kan också vara ett sätt för en avsändare att undvika att helt behöva stå för en tanke eller vara fråga om retorisk slagkraftighet (Sigrell. 2007, s.308-309). Oavsett vad anledningen är spelar

underförståddhet en viktig roll i kommunikation, i synnerhet politisk argumentation. I argumentation är det inte bara premisser som kan vara utsagda utan även andra delar som argument, och ibland till och med själva tesen (Bergström, Boréus. 2012, s. 113, 116). Genom att uppmärksamma vad som tas för givet i en argumentation gör man det möjligt att närmare granska dessa underförståddheter. Detta skapar bättre förutsättningar för att bedöma om de underförstådda premisserna verkligen kan förstås som självklara eller snarare som diskutabla eller falska.

Underförståddhet kan alltså användas som en strategi för att dölja fallasier eller felslut och få mottagaren att acceptera en slutsats som denne inte hade accepterat om alla led i argumentationen uttryckts explicit. Premisser kan döljas genom att de inte redovisas överhuvudtaget men även genom att kommunikatören väljer att framhäva särskilda delar eller perspektiv av en fråga och på så vis tonar ner andra. Detta retoriska grepp kallas fokusering och används för att få mottagaren att rikta uppmärksamheten till de fördelaktiga aspekterna och samtidigt bortse från sådant som kanske talar emot tesen (Hellspong 2004, s. 265).

2.6 Sammanfattning teori

För att knyta samman uppsatsens teoretiska grund vill jag med detta avsnitt avsluta med en kort sammanfattning.

Aristoteles beskrev retoriken som förmågan att i varje enskilt fall uppfatta det som kan vara övertygande eller övertalande i frågor som rör den problematiska kunskapen som 'kan vara på annat sätt'. Mats Rosengren anknyter utifrån doxologin, till denna problematiska kunskap, genom att förklara hur all den kunskap och det vi tar för givet, *doxa*, bör förstås som perspektiv utifrån vilka vi resonerar. Det finns därmed inga absoluta sanningar, men *doxa* utgör ändå den perspektivistiska kunskap som vi oundvikligen måste utgå från för att kunna skapa tillfälliga omdömen. Om *doxa* förstås som vår övergripande förståelse utgör *topos* instanser av *doxa* i form av specifika synsätt, språkliga uttrycksformer eller sätt att resonera. Till vår hjälp för att resonera utifrån *doxa* har vi *enthymem* med vilkas hjälp vi kan dra sannolika slutsatser och skapa förståelse. Eftersom *topos* kan utgöra specifika resonemangssätt, kan *topos* på så vis fungera för att strukturera upp entymemiska slutledningar. Aristoteles presenterar 28 sådana, *topoi enthymematon*, som prototyper för resonemang som skapar samband mellan, eller från, *topos*. En av dessa är *definition*, vilket enligt denna förståelse kan förstås som en argumenterande resonemangsform med möjlighet att skapa förståelser och övertyga utifrån *doxa*. Perelman och Olbrechts-Tyteca skriver om

fyra olika sätt som definitioner kan fungera argumentativt för att skapa identifikation och därmed övertyga.

Slutledningar som bryter mot den enthymemiska logiken kallas fallasier. Finocciaro talar hellre om *fallasiargument* som argument där slutsatsen misslyckas att följa premisserna och redogör för sex stycken sådana. Fallasier döljs ofta genom att en del av argumentationen fungerar som *underförstådd*. På så vis får mottagaren svårt att göra sig en riktig uppfattning vilket försvårar dennes möjlighet att bedöma vad som kan vara övertygande i frågan. Med retorikens förståelse för hur vi människor skapar förståelse och argumenterar kan retoriken användas som ett medel för att undersöka och explicitgöra det underförstådda i en argumentation som vi uppfattar, eller misstänker har en övertygande eller övertalande funktion. Genom detta skapas förutsättningar för att bedöma argumentationens övertygande kraft, vilket enligt Aristoteles, är retorikens främsta mål.

3 Material

I samband med att Amnesty International fattade beslutet att börja arbeta för en avkriminalisering av sexhandelns alla delar publicerades tre artiklar på organisationens hemsida. De två första kom i direkt anslutning till när beslutet fattades, den 11 augusti 2015, där den ena meddelar beslutet och den andra utgör den resolution där Amnesty redogör på vilka grunder beslutet togs. Tre dagar senare publicerades artikeln *Sex Workers' Rights are Human Rights* av Amnesty Internationals Policy Advisor, Catherine Murphy.³ Syftet med uppsatsen skrev jag var att analysera de verksamma definitionerna som används i artikeln om deras beslut angående avkriminaliseringen av sexhandeln. Jag har valt att använda den senare artikeln som analysunderlag för mitt arbete då jag, efter en jämförelse med resolutionen och Amnesty Internationals uttalande om beslutet, anser att den väl speglar hur organisationen uttalat sig i frågan. Eftersom artikeln även är undertecknad med Murphys titel som deras 'Policy Advisor' så kan Amnesty International vidare förstås som artikelns avsändare. Detta anser jag vara en tillräcklig motivering om hur materialet kan förstås som representativt för organisationens hållning och därmed av intresse för min analys.

---

³ Se bilaga; "Sex Workers' Rights are Human Rights"

3.1 Sex Workers' Rights are Human Rights

Artikeln *Sex Workers' Rights are Human Rights* publicerades på Amnesty Internationals hemsida den 14 augusti 2015. Tre dagar tidigare gick organisationen officiellt ut med att de skulle börja arbeta för en avkriminalisering av sexhandelns alla delar efter the International Council Meeting som hölls i Dublin samma dag. I samband med detta släppte de även resolutionen, *Decision on state obligation to respect, protect, and fulfil the human rights of sex workers*, där man kan läsa utifrån vilka grunder beslutet fattades och mer precist hur de önskar arbeta med frågan. Beslutet mötte stor kritik där många medlemmar valde att lämna organisationen och flera kända profiler, däribland Meryl Streep och Kate Winslet, undertecknade ett öppet brev med motiveringen att Amnesty Internationals beslut förespråkar en politisk förändring som skulle legalisera ”pimping”. Murphys artikel var ett svar på denna kritik där hon försöker förklara anledningarna bakom organisationens beslut och resolutionens utformning. I artikeln försvarar hon alltså Amnesty Internationals ställningstagande och resolutionen mot de många kritiska röster som höjts och förklarar hur organisationen resonerat fram till resolutionen och sitt ställningstagande.

3.2 Amnesty International som *politisk* och *global* organisation

Amnesty International beskriver sig själva som en politiskt, ideologiskt, ekonomiskt och religiöst obunden ”global movement”, bestående av över sju miljoner människor som tar orättvisa personligt.⁴ Tillsammans utgör de en människorättsorganisation som arbetar för en värld där alla lever under, och skyddas av de mänskliga rättigheterna. Arbetet sker via research-, kampanj- och lobbyingsarbete i syfte att påverka beslutsfattare inom både politiken och näringslivet. Deras påverkansarbete sker via bland annat namninsamlingar, brev och protester.⁵

Även om de själva säger sig vara politiskt och ideologiskt obundna anser jag att Amnesty arbetar politiskt i den mån att de arbetar för att länder ska införa och avskryva lagar för att säkra alla människors mänskliga rättigheter. Detta, menar jag, gör att deras kommunikation kan klassificeras som en politisk kommunikation och även analyseras som det. Ytterligare en aspekt att ha i åtanke i analysarbetet är att Amnesty utgör en internationell organisation som arbetar med frågor världen över, men även med nationella ärenden via deras

---

⁴ Amnesty International. “Who we are”. www.amnesty.org/en/who-we-are/ Tillgänglig: 2015-12-02

⁵ Amnesty International. “What we do”. www.amnesty.org/en/what-we-do/ Tillgänglig: 2015-12-02

många nationella sektioner. Organisationen globala omfattning gör det svårt att tala om doxa, empiri och praxis när det kommer till sexhandeln eftersom de faktiska situationerna, samt människors idéer och värderingar skiljer sig världen runt. Eftersom jag i delar av analysen kan finna det relevant att jämföra Amnesty Internationals definitioner i relation till mer juridiska eller lexikala fastställningarna har jag därför valt att ha min huvudsakliga utgångspunkt i brittiska fakulteter och regelverk. Jag anser att Storbritannien lämpar sig väl som referensland eftersom de generellt sett kan anses ha stort internationellt inflytande samt att de, genom sin samtyckeslagstiftning, definierat samtycke till sex i juridisk bemärkelse. Detta, tillsammans med att organisationen även grundades i London, och är den plats där Amnesty International idag har sitt huvudkontor.

4 Metod

Syftet med min uppsats är att undersöka Amnesty Internationals argumentation genom reda ut vilka idéer som uttrycks via de definitioner som uppträder i deras argumentation.

Övergripande kan analysen därför beskrivas som en idéanalys. I den svenska forskningstraditionen för idéanalys är det vanligt förekommande att just intressera sig för att analysera logiken i en politisk ideologisk argumentation. Typiska exempel på forskningsproblem utifrån denna form av idéanalys är frågor om hur ett visst parti argumenterar i en fråga, vilka som är huvudbegreppen i en argumentation och vad dessa ges för betydelse, eller i vilken utsträckning det förekommer outtalade premisser eller motstridiga resonemang i en debatt. Syftet med detta är att i så hög grad som möjlighet klargöra vad som sägs i en debatt (Bergström, Boréus. 2012, s. 146).

Mitt syfte är att analysera hur viktiga begrepp i Amnesty Internationals kommunikation definieras och vilka outtalade premisser som ligger bakom dessa definitioner. Jag vill härigenom bringa klarhet i hur organisationen argumenterar i frågan om avkriminalisering av sexhandeln.

För att besvara mina forskningsfrågor kommer jag inledningsvis genom närläsning⁶ av materialet att identifiera den huvudsakliga argumentationen för tesen om att avkriminalisera sexhandeln. Argumentationen kommer att presenteras i ett Toulminschema⁷ för att presentera

---

⁶ Jag utgår från Ulla Lundqvists redogörelse för närläsning som ett sätt att redovisa för ett helhetsintryck som textens olika delar bidrar till. Hon lyfter hur närläsningen syftar till förmågan att åskådliggöra hur en mening eller ett ord är valt och påverkar läsarens förståelse, upplevelse och tolkning av texten (Lundqvist, 1995, s.16).

⁷ Läs mer om Toulminschema under nästa avsnitt, 6.1.

mina fynd på ett tillgängligt och överskådligt vis. Utifrån Toulminskemat överväger jag därefter vilka definitionstopos som är av relevans för att närmare granska argumentationen för tesen, alltså vilka definitioner som utgör viktiga premisser för den tesen om avkriminalisering. Efter identifieringen av dessa definitionstopos kommer jag att precisera dessa genom att undersöka vilka explicita eller implicita premisser som definitionerna utgår från och utifrån denna redogörelse analysera och problematisera definitionerna som argument.

Argumentationen bakom definitionerna presenteras även dem i Toulminskeman där jag anser att enthymemets bevisning närmare behöver granskas. I analysen av definitionernas argumentationer kommer jag använda mig av de teorier om fallasier och underförståddhet som jag redogjort för i teoriavsnittet. Definitionerna diskuteras även utifrån Murphys artikel och den övergripande argumentationen som kontext. Eftersom analysen ämnar att undersöka artikelns text och argumentation blir vidare argumentationsanalys och textanalys två relevanta metoder för att närma sig och problematisera materialet.

4.1 Toulminschema

Stephen E. Toulmin är en engelsk filosof som utvecklade en metod för att åskådliggöra argumentation och på så sätt enklare visa hur argument är uppbyggda. Toulminsk argumentationsmodell var till för att undersöka argument som inte var strikt logiska, eller som Aristoteles hade sagt, argument om sådant som 'kan vara på annat sätt' (Van Eemeren. 1996, s.133). I och med detta lämpar sig Toulminsk modell bra för att undersöka argumentation som är av retoriskt intresse. Toulminsk argumentationsmodell består huvudsakligen av tre delar som han benämner som data, claim och warrant. *Data* är den fakta som läggs fram som själva argumentet för att mottagaren ska acceptera tesen eller slutsatsen, som han kallar *claim*, och vilket är det som kommunikátören vill att mottagaren ska hålla med om. *Warrent* är slutligen det som utgör den premiss som förbinder data med claim, argumentet med slutsatsen, och berättigar hela argumentationen genom att göra den giltigt och relevant. Modellen kan ytterligare byggas ut med tre begrepp, backing, rebuttal och qualifier. *Backing* använder sig kommunikátören av om warrant, de berättigande skälen, måste styrkas ytterligare. *Rebuttal* fungerar vidare som villkor eller vederläggning och *qualifier* är en styrkemarkör som beskriver i vilken grad sändaren uppfattar förflyttningen mellan argument och slutsats som en korrekt beskrivning av verkligheten. Sigrell sammanfattar Toulminsk modell som;

C: Vad vill sändaren få mottagaren att hålla med om?

D: Vad bygger sändaren C på?

W: Hur kommer mottagaren från D till C?

B: Hur vet man att W gäller i det här fallet?

R: När gäller inte C?

Q: Hur säker är sändaren på C? (Sigrell. 2007, s.53-54)

Utifrån retorikens förståelse för själva strukturen av argument kan anser jag att Toulminmodellen kan förstås som en redogörelse av enthymem där warrent liknar vad retoriken kallar doxa. Med denna förståelse fungerar Toulminanalysen som ett verktyg för att undersöka vilken doxa som ligger till grund för argumentationen.

4.2 Fallasianalys

Finocchiaro skrev att fallasiargument är sådana argument där slutsatsen misslyckas att följa premisserna (Finocchiaro. 2005, s.133). Sigrell skrev vidare att fallasier ofta verkar som underförstådda argument som vi inte blivit övertygade av om vi hade uppmärksammat dem (Sigrell. 2007, s.153). Att undersöka fallasier blir alltså ett dubbelt arbete som består i att dels synliggöra de implicita delarna av argumentationen och att dels utifrån teorier om fallasier, granska argumentationens struktur. Det första steget för min analys blir således att synliggöra argumentets underförstådda premisser. Detta görs med hjälp av ett Toulminschema där argumentationens implicita delar tolkas fram. Efter att argumentationen är klargjord kan jag därefter analysera huruvida den kan förstås som retoriskt godtagbar eller i själva verket som ett fallasiargument. För att undersöka detta, och vidare närma mig materialets argumentation blir Finocchiaros redogörelse för hans sex fallasiargument användbara.

4.3 Textanalys och tolkning

Bergström och Boréus skriver om hur man inom den kritiska lingvistiska skolan studerar hur man kan analysera innebördsaspekter av texter genom att bland annat fokusera på argumentation, uttrycka idéer och begrepp genom att analysera meningsuppbyggnader och ordval. Detta utgör en typ av textanalys vars syfte är att upptäcka idéer och budskap som inte uttrycks lika explicit som bokstavligt formulerade argument eller uttalade idéer (Bergström, Boréus. 2012, s.263). De menar att definitioner många gånger används som just sådana implicita premisser som när man undersöker dem närmre, i sig själva utgör perspektiv och argument som uttrycker idéer och budskap. Genom att analysera textens lexikala aspekter, skriver de, kan man alltså komma åt mindre uppenbara idéer. Funktionen med textanalysen är att den möjliggör att på ett systematiskt sätt ge belägg för och underbygga budskap som man

uppfattar intuitivt vid läsningen (Bergström, Boréus. 2012, s.294). Både text- och argumentationsanalys innefattar således en hel del tolkningsarbete. Bergström och Boréus skriver att det finns olika förhållningssätt och strategier kopplade till tolkning. Jag har, i mitt arbete valt ett utgå från vad de kallar 'uttolkarens perspektiv'. Detta innebär en syn på uttolkaren som en mottagare som med hjälp av sitt teoretiska ramverk och sin egen tolkningsförmåga har speciella tolkningsverktyg till sitt förfogande. Enligt denna tolkningsinriktning letar man efter mönster i texten för vars existens man som uttolkare genom sin analys får argumentera för. Vad man finner i texten är mer kopplat till hur texten kan tolkas utifrån det teoretiska ramverket och behöver, enligt denna inriktning, inte nödvändigtvis hävda att materialets avsändare varit medveten om dessa samband (Bergström, Boréus. 2012, s. 132).

5 Analys

I analysdelen ämnar jag besvara forskningsfrågorna; *Vilka bakomliggande idéer och argument bygger definitionerna på?* och *Hur fungerar definitionerna själva som argument utifrån synliggörandet av dess bakomliggande argumentation?* Jag kommer inledningsvis, i ett Toulminschema, att presentera den huvudsakliga argumentationen som jag identifierat genom närläsningen av artikeln *Sex workers' rights are human rights* av Catherine Murphy. Schemat blir en redogörelse över vad jag tolkat vara den huvudsakliga argumentationen för den tes som jag upplever att artikeln argumenterar för. Efter denna redogörelse kommer jag att redovisa för de definitioner som jag anser utgöra viktiga men mer implicita delar av argumentationen. För att besvara forskningsfrågorna kommer jag därefter i tur och ordning att undersöka den bakomliggande argumentationen bakom definitionerna och definitionerna i sig själva som argument utifrån synliggörandet av den bakomliggande argumentationen.

5.1 Argumentationsanalys

I detta avsnitt presenterar jag ett Toulminschema över vad jag identifierat vara den huvudsakliga argumentationskedjan i artikeln *Sex workers' rights are human rights*; att sexarbetare idag, till följd av den nuvarande lagstiftningen som direkt eller indirekt kriminaliserar sexarbete, inte omfattas av de mänskliga rättigheterna och att en avkriminalisering av sexarbete skulle förbättra deras situation genom att säkra deras mänskliga rättigheter.

1

C: Avkriminalisera sexarbete

D: Kriminalisering frångår sexarbetare deras mänskliga rättigheter

W: *De mänskliga rättigheterna ska försvaras av lagen*

2

C: Kriminalisering frångår sexarbetare deras mänskliga rättigheter

D: Kriminalisering av sexarbete utsätter sexarbetare för våld, diskriminering och utsatthet

W: *Våld, diskriminering och utsatthet är brott mot de mänskliga rättigheterna*

3

C: Kriminalisering av sexarbete utsätter sexarbetare för våld, diskriminering och utsatthet

D: Kriminaliserande lagar gör det möjligt att döma sexarbetare under så kallad ”pimping law”

W: *Om lagen tillåter något kommer det också att ske*

B: Sexarbetare har utifrån egna erfarenheter talat om hur kriminaliseringen lett till våld, diskriminering och utsatthet

WB: *De som huvudsakligen*

berörs av lagarna är de som bäst vet hur de påverkar i praktiken

Toulminschema 1-3

I samtliga av de texter som de själva publicerat på Amnesty Internationals officiella hemsida om beslutet som fattades avseende organisationens ställning i frågan om sexhandel i Dublin 11 augusti 2015, är det otydligt vilka delar av sexhandeln som de vill ska avkriminaliseras. I artikeln skriver Murphy att ”sexarbete”, eller ”consensual adult sex” bör avkriminaliseras. I Amnesty Internationals inlägg som lades upp på hemsidan i samband med att beslutet blev officiellt skriver de att, ”The resolution recommends that Amnesty International develop a policy that supports the full decriminalization of all aspects of consensual sex work.”.⁸ Med sexarbete avser man oftast att sälja sex, men begreppet skulle även kunna inkludera drivandet av bordell- och eskortverksamheter. På deras hemsida har Amnesty International sammanfattat de vanligaste frågorna om deras beslut i frågan samt svar på dessa. Där skriver de:

⁸ Amnesty International (2015-08-11). *Global movement votes to adopt policy to protect human rights of sex workers*. <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/08/global-movement-votes-to-adopt-policy-to-protect-human-rights-of-sex-workers/> (Hämtad: 2015-12-13)

Even though sex workers are not directly criminalized under the Nordic model, operational aspects – like purchasing sex and renting premises to sell sex in – are still criminalized. This compromises sex workers safety and leaves them vulnerable to abuse; they can still be pursued by police whose aim is often to eradicate sex work through enforcing the criminal law.⁹

Detta är ett svar på varför Amnesty International inte stöttar ”the Nordic model” som utgörs av den svenska sexköpslagen 2.0 i vilken den som säljer sex inte begår en olaglig handling, men som däremot kriminaliserar den som köper sex eller som försöker tjäna pengar på att andra säljer sex. Här blir det alltså tydligt att Amnesty Internationals beslut i frågan rör en avkriminalisering av *sexhandelns alla delar*. I Toulminskemat och vidare i analysen skriver jag ändå, i enlighet med artikeln, att beslutet rör en avkriminalisering av *sexarbete*, eftersom det är den uttryckta tesen i artikeln. Jag anser det ändå relevant för läsaren att nämna denna parantes och jag att kommer problematisera denna otydlighet närmare längre fram i analysen. Innan jag går vidare med att analysera argumentationen i sin helhet finns det ett par aspekter av frågan som i detta Toulminschema inte synliggörs. I nästa avsnitt kommer jag därför att närmare granska vilka definitioner som blir relevanta premisser för argumentationen och som därför måste nämnas.

5.2 Definitioner

Eftersom Amnesty Internationals beslut rör en ställning där de vill arbeta för avkriminaliseringen av sexarbete blir det relevant att veta vad, mer specifikt, Amnesty International syftar till när de talar om sexarbete. Murphy skriver i stycke 5;

We have chosen to advocate for the decriminalization of all aspects of consensual adult sex - sex work that does not involve coercion, exploitation or abuse. This is based on evidence and the real-life experience of sex workers themselves that criminalization makes them less safe.

Här skriver hon alltså att Amnesty International förespråkar ”avkriminaliseringen av alla aspekter av samtyckessex mellan vuxna – sexarbete som inte involverar tvång, exploatering eller ’abuse’”¹⁰. Sexarbete, definieras här på två vis. Det första rör själva valet av att använda termen *sexarbete*, inte prostitution (Hur detta fungerar definierande förklaras under nästa avsnitt, 7.1.1.1 ’sexarbete’). Det andra rör Amnesty International definition av sexarbete som ’samtycke’, istället för att direkt tala om avkriminalisering av sexarbete. ’Samtyckessex

---

⁹ Amnesty International. *Q&A: Policy to protect the human rights of sex workers*.

<https://www.amnesty.org/en/qa-policy-to-protect-the-human-rights-of-sex-workers/> (Hämtad: 2015-12-15)

¹⁰ Abuse. Jag väljer i min analys att inte översätta ordet ’abuse’ eftersom det går att översätta som både fysisk- och psykisk misshandel samt som missbrukande till svenskan. I kontexten skulle alla dessa översättningar kunna förstås som gällande.

mellan vuxna' blir alltså hur Amnesty International definierar sexarbete. Dessa definitioner, tillsammans med definitionen av beslutet som en åtgärd för att avkriminalisera sexarbete, inte sexhandel, misstänker jag har en retoriskt viktig inverkan på argumentationen. Under nästkommande avsnitt kommer jag därför närmare att analysera definitionerna 'sexarbete', 'sexarbete som samtycke' och 'sexhandel som sexarbete'.

5.2.1 'sexarbete'

Den första definitionen jag vill analysera är begreppet 'sexarbete', eller 'sex work'. Jag kallar detta begrepp för just en definition eftersom att det är ett relativt nytt ord som introducerats för att ersätta det tidigare begreppet 'prostitution', eller engelskans 'prostitution'. Genom att introducera ett nytt ord vill man alltså troligtvis lyfta upp andra aspekter genom att omdefiniera det definierade. Det som ytterligare styrker att begreppet kan förstås som en definition är att det inte rör sig om en sammansättning av bokstäver som inte relaterar till något tidigare känt, utan att begreppet i sig är en sammansättning av två redan existerande ord. Dessa ord, 'sex' och 'arbete' har olika betydelser som syftar till olika saker, och som i relation till varandra hjälper till att definiera det som de tillsammans vill definiera, alltså sexarbete. Genom att sätta orden 'sex' och 'arbete' i relation till varandra kan begreppet sexarbete, enligt mig, klassas som en deskriptiv definition eftersom begreppet i viss mån förklarar vilken mening som den sexsäljande akten ska tillskrivas.

'Att prostituera' definieras enligt den Svenska Akademiens ordlista som att "utbjuda sig till ngn; till tillfälligt könsumgänge" eller förenklat att "sälja sig".¹¹ Även i engelskan används begreppet 'to sell yourself' som en synonym till 'att prostituera sig' i vardagstal. De mer officiella brittiska definitionerna, även om de skiljer sig något mellan olika lexikon, definierar akten som "to have sex for money" och även som "to use yourself or your abilities or beliefs in a way that does not deserve respect, especially in order to get money".¹² Den röda tråden genom dessa definitioner är att de alla syftar till prostitution som en akt där pengarna är i fokus. Man har sex *för* pengar. En annan tendens som jag uppfattar hos dessa definitioner är att prostitution beskrivs som att *sälja sig själv*. Dessa beskrivningar av akten som att sälja sig själv för pengar upplever jag bidrar till en uppfattning av prostitution som något ovärdigt.

---

¹¹ Svenska Akademiens ordlista (2006). 'prostituera'. <<http://www.svenskaakademien.se/svenska-spraket/svenska-akademiens-ordlista-saol/saol-13-pa-natet/sok-i-ordlistan>>(Hämtad: 2015-12-04)

¹² Cambridge dictionary. 'prostitute'.

<<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/prostitute?q=prostitute+yourself>> (Hämtad 2015-12-21)

Vad är då skillnaden med att använda begreppet sexarbete istället för prostitution? Vilka andra perspektiv vill man lyfta fram, eller skifta fokus från genom att byta begrepp? Medan begreppet prostitution bär på en förståelse av akten som att man säljer *sig själv* för ersättning till någon annan för tillfälligt sexuellt umgänge skulle definitionen av sexarbete som *arbete* kunna fungera för att istället skapa en förståelse för akten som en tjänst från personal till kund. Skillnaden mellan att förstå akten som att erbjuda och sälja tjänster, inte säljandet av tillgång till sexuellt nyttjande av enskilda individer, blir här en viktig underförstådd premis i argumentationen för avkriminaliseringen av sexarbete. Att tala om arbete, menar jag, innebär även att legitimera sexhandeln som en mer accepterad, och mindre stigmatiserad, del av vårt samhälle. Den som arbetar representerar någon som bidrar till samhället genom att tillgodose våra behov med en tjänst eller produkt, och även genom att finansiera välfärden med skattepengar. 'Sexarbete' skulle utifrån denna syn därmed även kunna fungera som en underförstådd premis om att sexarbetaren genom sitt arbete kan vara med och bidra till samhället, istället för att enbart göra det för egen ekonomisk vinning. Genom att tala om sexarbete som arbete där det är en tjänst som säljs, inte att personen i fråga säljer sig själv, skapas även en distans mellan själva arbetet, sexet, och sexarbetaren som säljare av sexet, eller tjänsten. Genom detta frånskrivs sexarbetarens offerroll då man som arbetare inte förväntas kopplas samman med tjänsten eller produkten man säljer. Kroppen utgör genom denna förståelse enbart ett instrument för att kunna erbjuda tjänsten, där tjänsten i sexarbetarens fall är att på olika sätt erbjuda kunden att sexuellt nyttja kroppen. Att arbeta innebär dessutom, oavsett om man tycker om sitt arbete eller inte, att man är en del av samhället och således inte ett offer som hamnat utanför samhällets lagar.

Denna redogörelse för begreppet sexarbete anser jag synliggör vad som kan tolkas som de underförstådda premisserna som gör begreppet 'sexarbete' giltigt. Hur kan då begreppet sexarbete fungera som ett argument för att övertyga oss om slutsatsen att beslutet om att avkriminalisera sexarbete är välgrundat? Enthymemet är den retoriska slutledningsprocessen där underförstådda och sannolika premisser fungerar genom att berättiga en slutsats utifrån ett påstående eller argument. Även om enthymemet inte kan bringa absolut och sann kunskap accepterar vi dess slutsatser inom retoriken om vi anser att de i situationen upplevs som mest övertygande. Vi talar istället om fallasier när vi inte upplever att enthymemets delar på ett logisk och tillförlitligt sätt bidrar till slutsatsen. Som Perelman och Olbrechts-Tyteca skriver så kan definitioner stöttas eller utvärderas genom argument, samtidigt som de i sig själva är argument. Begreppet och definitionen 'sexarbete' fungerar alltså enthymemiskt genom att stöttas av underförstådda premisser som legitimerar begreppet och dess tillämpning, samtidigt

som det fungerar som ett argument i artikelns övergripande argumentation genom att i sig själv utgöra ett argument. För att 'sexarbete' ska fungera som ett övertygande argument i den övergripande argumentationen krävs det dock att mottagarna accepterar och förstår definitionen. De underförstådda premisserna för definitionen som diskuterats måste således hämta stöd från mottagarnas doxa. Mottagarnas doxa måste omfatta en förståelse för sex som en tjänst, och prostitution som arbete. Annars riskerar definitionen 'sexarbete' att uppfattas som en fallasi.

För en kritisk granskning av definitionen 'sexarbete' kan Finocciaros sex fallasiargument användas som stöd. För att undersöka begreppet, som förstås som ett argument, måste det analyseras tillsammans med de underförstådda premisser som tolkats fram. Detta eftersom alla Finocciaros fallasiargument tolkas utifrån argumentets relation till dess premisser. Den underförstådda argumentationskedjan som diskuterats tolkas därför som;

4	5	6
<p>C: Använd definitionen 'sexarbete' D: Att sälja sex är ett arbete W: <i>Begrepp ska spegla dess natur</i></p>	<p>C: Att sälja sex är ett arbete R: Om det inte sker genom tvång, exploatering eller 'abuse' D: Sex kan säljas som en tjänst W: <i>Att sälja tjänster är att arbeta</i></p>	<p>C: Sex kan säljas som en tjänst D: Sexsäljaren är säljare, tjänsten är sex W: <i>Man kan ha ett instrumentellt förhållande till sin kropp och sexualitet</i></p>

Toulminschema 4-6

Genom denna uppställning synliggörs argumentationen bakom begreppet 'sexarbete' och det blir enklare att söka efter eventuella felslut. Granskas uppställningen uppträder dock, enligt mig, inga direkta felslut men däremot stridbara underpremissor, eller warrents. Under argumentationsled nummer 6 är det berättigande argumentet nämligen att sex kan säljas som en tjänst eftersom man kan ha ett instrumentellt förhållande till sin kropp och sexualitet. Detta påstående har ett flertal feminister som debatterat området hävdad som en utgångspunkt för att förespråka legaliserandet av sexhandeln. I sin bok *Porr, horor och feminister* skriver exempelvis författaren och debattören Petra Östergren att arbetarklasskvinnor har en mer instrumentell inställning till sin sexualitet, vilket även enligt henne kännetecknar sexsäljande kvinnors hållning (Östergren. 2006, s.218). En annan debattör, Susanne Dodillet, refererar i

sin bok *Är sex arbete? Svensk och tysk prostitutionspolitik sedan 1970-talet* till Pieke Biermann som menar att nästan all form av sex för kvinnor i dess nutida, framtvingade form är arbete. Enda skillnaden är att prostituerade tar betalt för vad andra kvinnor skulle göra gratis eller för kärlek. Detta gör, enligt Biermann, prostituerade till ett föredöme för sina obetalda systrar (Dodillet. 2009, s.228). Även detta pekar på en syn på sex som en tjänst, hushållsarbete, och (kvinno)kroppen som ett instrument som tjänsten kan förmedlas via. Kajsa E. Ekman utvärderar i sin recenserande artikel "Hycklande om prostitution" boken *Porr, horor och feminister*. Hon skriver som kommentar på Östergrens utläggning om arbetarkvinnors instrumentala inställning till kroppen:

Därför gör det så ont i mig när Östergren pedagogiskt förklarar att prostitution handlar om att erbjuda en tjänst, inte att sälja sin kropp. För att hon inte själv kommer att behöva se på sin kropp som en "tjänst". Fast det är så klart. Det är inte samma sak. Enligt henne har arbetarklasskvinnor ett mer "instrumentellt förhållande till sin kropp", så för dem betyder prostitution något helt annat! Så praktiskt då – om man inte kan överleva på att vårda sjuka eller inte platsar bland dem som säljer försäkringar, då är det ju tur att man inte hindras av en besvärlig sexualmoral.

Kajsa E. Ekman. 2006-11-10, "Hycklande om prostitution"

Hon skriver vidare "de tillhör inte en annan människotyp" som kritik mot hur hon menar att Dodillet gör skillnad mellan prostituerade och "andra" genom hennes förklaringsar. Påståendet "man kan ha ett instrumentellt förhållande till sin kropp och sexualitet" skapar alltså problem eftersom många inte har den förståelsen som en del av sin doxa. Av den anledningen skulle nog vissa hävda att begreppet "sexarbete" är en fallasi, ett förutsättande fallasiargument, då begreppet är beroende av vad man anser vara falska premisser. Eftersom den underförstådda premisen i hög grad samtalar med mottagarens uppfattning av sitt eget förhållande till kropp, sexualitet och sex blir det svårt att övertyga om den ena eller andra hållningen eftersom det utmanar en förståelse och känsla som för de allra flesta är djupt rotad och viktig. Argumentet 'sexarbete' uppfattas av denna anledning antingen som en djup provokation inom en doxa där sex inte kan vara arbete, eller som fullt giltigt, om en annan mottagare inte alls ser vad motsättningen skulle vara.

5.2.2 'sexarbete som samtycke'

Den andra, mer explicita premisen som uttrycks för att legitimera sexarbete är 'samtycke'. Den andra definitionen jag vill analysera är därför definitionen av sexarbete som 'samtyckessex mellan vuxna' som uttrycks i materialet genom att Murphy likställer samtyckessex mellan vuxna, med sexarbete som utförs utan tvång, exploatering eller 'abuse'. Murphy skriver istället för att direkt tala om avkriminalisering av sexarbete, om Amnesty

Internationals beslut som ett ställningstagande om avkriminalisering av samtyckets alla delar. Eftersom de uttryckligen definierar sexarbete via samtycke finns det anledning att granska hur denna definition kan fungera som ett argument för deras slutsats om att sexarbete bör avkriminaliseras. Definitionen får en plats som ett argument för artikelns slutsats i följande Toulminschema:

C: Avkriminalisera sexarbete

7 D: Sexarbete är samtyckessex mellan vuxna

W: *Samtycke ska inte vara kriminellt*

Toulminschema 7

Definitionen av sexarbete som samtyckessex mellan vuxna som vi ser i enthyem nummer 7 anser jag vara en kondenserande definition eftersom den syftar till att peka ut samtycke som en essentiell del av sexarbete. Inom den västerländska doxan har samtycke blivit ett allt viktigare begrepp för vår förståelse för vad vi anser vara tillåtet och accepterat sex. Många har uttryckt en önskan om en samtyckeslagstiftning vilket även trätt i kraft i bland annat Storbritannien och Belgien. När Murphy skriver att sexarbete är samtyckessex mellan vuxna skulle det därför kunna fungera som ett starkt argument för att avkriminalisera sexarbete, eftersom de flesta ser samtycke som något positivt som inte ska vara kriminellt. För att mottagarna ska acceptera det enthyem som här presenterats krävs det dock att de förstår samtycke som en essentiellt beskrivande del av sexarbete, eller att de accepterar samtycke som en del av sexarbete överhuvudtaget. För att undersöka detta vidare blir det relevant att fråga sig vad Amnesty International menar med samtycke, och hur denna uppfattning står sig mot andra uppfattningar. Vilka utgör då de premisser som gör förståelsen för sexarbete som samtyckessex giltigt? Utifrån materialet tolkar jag följande argumentationsschema som beskrivande för hur Amnesty International försöker grunda definitionen:

C: Sexarbete är samtyckessex mellan vuxna

8 D: Sexarbete sker utan tvång, exploatering eller 'abuse'

W: *Sex mellan vuxna utan tvång, exploatering eller 'abuse' är samtyckessex*

Toulminschema 8

Granskar vi enthyem nummer 8 så utgår argumentationen från att mottagarnas doxa omfattar en syn på samtyckessex som 'allt sex som sker utan tvång, exploatering eller

'abuse'. Om mottagarna inte accepterar den premissen riskerar argumentationen att falla platt och bedömas som Finocciaros förutsättande fallasiargument eftersom argumentationen är beroende av en falsk förutsättning. Eftersom det i argumentationen inte finns någon mer motivering om varför samtyckessex omfattar allt sex mellan vuxna som sker utan tvång, exploatering eller 'abuse' bör denna underförstådda premiss därför undersökas närmare.

I Storbritannien har man en samtyckeslagstiftning där samtycke, 'consent', förklaras i samband med sex som; "A person consents if he agrees by choice, and has the freedom and capacity to make that choice."¹³ Utifrån denna definition av sexuellt samtycke kan vi förstå det som att; *en person samtycker om han själv väljer att samtycka och har friheten och förmågan att fatta det valet*. Om vi sätter det i relation till Amnesty Internationals definition av samtycke; *en person samtycker till sex om det inte sker via tvång, exploatering eller 'abuse'* så innebär de två definitionerna olika bedömningar för vad som ska anses gå under begreppet samtycke. En huvudsaklig skillnad grundar sig först och främst i det faktum att Amnesty International väljer att definiera samtycke utifrån vad det *inte är*, till skillnad från den juridiska definitionen. Den juridiska definitionen förklarar istället vad som *är* samtycke, där allt som inte går inom ramen för denna definition därmed inte är samtycke. Genom att istället definiera samtycke via negation, alltså via undantagen för samtycke, blir Amnesty Internationals definition mer tillåtande om vad som kan anses vara samtycke än den juridiska. De undantag som inte är förenliga med samtycke, enligt Amnesty International, är tvång, exploatering och 'abuse'. Om mottagarna godtar dessa undantag så skulle de kunna uppfatta definitionen som ett giltigt argument utan att reflektera över potentiella andra delar, som enligt denna definition klassificeras som samtycke. Dessa andra delar utgör dolda premisser som därför måste synliggöras för att mottagaren ska ha möjlighet att avgöra om de uppfattar definitionen som en giltig premiss. Definitionen via undantagen 'tvång, exploatering och 'abuse' kan förstås som vad Perelman och Olbrechts-Tyteca skriver som ett sätt att undvika oönskade diskussioner och göra tillämpningen av en definition enklare. Genom att skriva undantagen presenteras villkor som för många mottagare blir tillräckliga eftersom de anser att de är förenliga med deras syn på vad som inte går under samtycke. Samtidigt gör dessa undantag att definitionen av samtycke blir förenlig sexarbete och därmed ett argument som stödjer Amnesty Internationals beslut. Dessa villkor hade dock inte varit nödvändiga utifrån den juridiska definitionen av samtycke, och utgör heller inte tillräckliga villkor för att täcka alla delar av samtycke som samtyckeslagstiftningen motsvarar.

---

¹³ <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/42/section/74> (Hämtad 2015-12-10)

Vad jag uppfattar som en problematik med Amnesty Internationals definition är exempelvis att sex utan "tvång, exploatering och 'abuse'" inte nödvändigtvis behöver vara synonymt med sex av fri vilja. Den juridiska definitionen talar i högre grad om att samtycke genomsyras av att personen vill, eftersom den som har frihet och förmåga att göra sina egna val troligtvis väljer utifrån vilja. Amnesty International skulle med "inte under tvång" kunna syfta till att man gör det frivilligt, men detta blir problematiskt i förhållande till resten av texten när Murphy skriver, "You cannot enter this debate without recognising that it is often women and men who live on the outskirts of society who are forced into sex work. It may be their only way to earn a living." Genom denna verklighetsbeskrivning menar Murphy att man alltså kan 'tvingas' till sexarbete på grund av utanförskap och brist på andra möjligheter att tjäna pengar. Hon skriver dessutom att det oftast är de som inte har några andra alternativ, och ser det som en sista utväg, som "väljer" att sälja sex. Om sexarbete oftast fungerar som det sista alternativet i brist på valmöjligheter, anser jag att det blir svårt att förstå hur en syn på samtycke som präglad av fritt val blir förenlig med sexarbete som praktik. Om Amnesty International däremot med "inte under tvång" syftar till det direkta tvånget av en annan person blir deras definition mer förenlig med den verklighetsbild de ställer sig bakom. Här exkluderas dock fortfarande det tvång som är ett resultat av utanförskap och fattigdom. Amnesty Internationals definition av sexarbete som samtyckessex mellan vuxna skulle därför kunna innebära att de som inte alls känner att de "valt" att sälja sex, utan tvingats till det på grund av sin situation, ändå anses ägna sig åt samtyckessex. Utifrån detta resonemang anser jag att definitionen av sexarbete som samtyckessex kan förstås som ett positivt fallasiargument, eftersom det inte tar hänsyn till det erkända faktum att en stor del av de som ägnar sig åt sexarbete inte gör det som ett val bland många andra, utan som ett sätt att överleva. I artikeln skriver Murphy visserligen explicit hur verkligheten för de flesta sexarbetare ser ut. Detta ger mottagaren en möjlighet att ifrågasätta definitionen av sexarbete som "valt" samtyckessex, men då Amnesty uppfattas av många som en etablerad och trovärdig källa är det dock möjligt att mottagaren antar att det finns ett logiskt mellanled i denna argumentation, och därför accepterar definitionen. Om inte, uppfattas dock definitionen som en fallasi då slutsatsen inte blir förenlig premissen om samtycke som fritt från tvång, exploatering och 'abuse' när denna kombineras med premissen om hur förutsättningarna för de som säljer sex ser ut idag.

5.2.3 'Sexhandel som sexarbete'

I analysens första del skrev jag om hur Amnesty International i deras uttalanden om beslutet i frågan om avkriminaliseringen genomgående varit otydliga med vad mer precist de ville avkriminalisera. I en redogörelse för frågor och svar på deras officiella hemsida stod det dock klart att de med sitt ställningstagande syftade till alla delar av sexhandeln. Så varför benämner de inte beslutet som en åtgärd för att avkriminalisera sexhandelns alla delar, utan enbart som en åtgärd om att avkriminalisera sexarbete, vilket har en långt snävare betydelse? Jag anser att detta sätt att definiera åtgärden antar skepnaden av en kondenserande definition, där sexarbete lyfts som den essentiella delen av åtgärden. Genom att formulera tesen som ett beslut rörande sexarbete blir detta även den förståelse som förmedlas och mottagarens uppmärksamhet fokuseras på just beslutets effekt på sexarbete och sexarbetarna, inte på sexhandeln i sin helhet. Retoriskt kan detta förstås som fokusering eftersom Murphy med detta väljer att framhäva vissa inslag i sexhandeln och samtidigt tonar ner andra. Beslutet definieras genomgående i samtliga av artiklarna runtomkring händelsen som "ett beslut för att skydda sexarbetares mänskliga rättigheter". Detta kan vara en av anledningarna till att beslutet beskrivs som en åtgärd för att avkriminalisera just sexarbete, eftersom det är sexarbetarna som utgör den grupp som organisationen ämnar att skydda i och med deras utsatta position. Kriminaliseringen av de övriga delarna av sexhandeln, som att köpa sexuella tjänster, menar de är en indirekt kriminalisering av sexarbete som missgynnar sexarbetarna ytterligare. Perspektivvalet att låta sexarbete representera hela sexhandeln när de beskriver vad de önskar att avkriminalisera grundar sig alltså troligen i det faktum att Amnesty Internationals syfte med beslutet är att säkerställa sexarbetarnas mänskliga rättigheter. Att avkriminaliseringen även blir till fördel för sexköpare och de som önskar tjäna pengar på sexhandel via bordell- och eskortverksamhet är en bisak eftersom det, enligt Amnesty International, ändå primärt är till fördel för sexarbetarna.

Valet att inte omnämna beslutet som relaterat till avkriminaliserandet av sexhandelns alla delar finner jag ändå potentiellt problematiskt eftersom det kan vara många mottagare som är anhängare av idén om att sexarbete, som i att sälja sex, inte bör vara olagligt men att det däremot bör vara olagligt att köpa sexuella tjänster. Formuleringen av sexhandel som sexarbete kan därför ge mottagaren uppfattningen om att beslutet enbart rör avkriminaliseringen av att sälja sex, inte de övriga delarna. I definitionen förnekas, eller motsägs dock inte att avkriminaliseringen även kommer innefatta de övriga delarna. Därför

anser jag inte att definitionen utgör ett fallasiargument, men att den huvudsakliga problematiken rör att vissa delar av beslutets konsekvenser fungerar som underförstådda.

6 Resultat

Syftet med uppsatsen var att i analysen granska Amnesty Internationals argumentation för deras beslut angående avkriminaliseringen av sexhandeln. För detta syfte valde jag att mer specifikt undersöka de definitioner som uppfattades bära Amnesty Internationals argumentation för tesen om avkriminalisering, för att synliggöra mer underförstådda premisser i deras resonemang. För att redogöra för vilka definitioner som jag ansåg bar betydande relevans för argumentationen gjorde jag inledningsvis ett Toulminschema över artikelns argumentation för tesen. Artikelns argumentation sammanfattades som att sexarbetare idag, till följd av den nuvarande lagstiftningen som direkt eller indirekt kriminaliserar sexarbete, inte omfattas av de mänskliga rättigheterna och att en avkriminalisering av sexarbete skulle förbättra deras situation genom att säkra deras mänskliga rättigheter. I denna redogörelse av artikelns övergripande argumentation uppträdde inga uppenbara felslut. Utifrån Toulminskemat kunde jag däremot lyfta fram de definitioner som jag ansåg behövdes undersökas ytterligare då de utgjorde mer implicita argumentativa perspektiv i frågan.

Definitionerna som behandlades i analysen var; 'sexarbete', 'sexarbete som samtycke' och 'sexhandel som sexarbete'. I analysen av dessa definitioner ämnade jag att besvara mina två första forskningsfrågor. Min första forskningsfråga var; *Vilka bakomliggande idéer och argument bygger definitionerna på?* För att besvara denna fråga diskuterades och problematiserades varje definition var för sig genom att de analyserades som argument, bärande på olika premisser som utgick från en viss doxa, med en viss förståelse. Definitionerna fastställdes som argument utifrån Perelman och Olberchts-Tytecas fastställning av de olika sätten som definitioner kan fungera argumentativt. För att tolka fram premisserna användes ibland Toulminschema för att argumentationen bakom definitionen skulle bli särskilt framträdande.

I analysen av 'sexarbete' fann jag att begreppets definition byggde på en underförstådd argumentation som grundade sig i en doxa om att de som arbetar med sexarbete har ett instrumentellt förhållande till sin kropp vilket gör det möjligt att sälja sex som vilken annan tjänst som helst. Definitionen 'sexarbete som samtycke' uppträdde problematisk eftersom definitionen inte på ett tydligt sätt motiverades i artikeln. För att undersöka vilka de

underförstådda premisserna var, undersöktes därför vidare deras definition av 'samtycke', som låg till grund för definitionen av sexarbete som 'samtyckessex mellan vuxna'. Samtycke definierades i artikeln som sex mellan vuxna som inte innefattade tvång, exploatering eller 'abuse'. I analysdelen om 'sexhandel som sexarbete' lyfte jag hur Amnesty Internationals beslut definierades som en åtgärd rörande specifikt sexarbete, inte sexhandel, trots att beslutet avsåg att avkriminalisera hela sexhandeln. Definitionen menade jag fokuserade mottagarnas förståelse om beslutet om avkriminaliseringen att enbart röra säljandet av sex, inte avkriminaliseringen av köandet av sex eller möjligheten att tjäna pengar på de som säljer sex.

Den andra forskningsfrågan var; *Hur fungerar definitionerna själva som argument utifrån synliggörandet av dess bakomliggande argumentation?* För att besvara frågan problematiserade jag huruvida definitionerna, utifrån de framtolkade bakomliggande premisserna och utifrån ett mottagarperspektiv, kunde förstås utgöra övertygande enthymem, eller fallasier. I Finocchiaros lista över fallasiargument, som användes som teoretiskt ramverk för identifiering av fallasier, studerades huruvida enthymemets premisser på ett logiskt och tillförlitligt sätt ledde fram till slutsatsen. Definitionernas bakomliggande premisser som tolkats fram blev därför grunden för diskussionen kring definitionerna som argument. Jag undersökte hur väl premisserna fungerade som grund för att stödja definitionerna genom att diskutera om de, utifrån olika doxa, kunde accepteras som giltiga premisser eller inte. I analysen av definitionen 'sexarbete' fann jag exempelvis premissen om "sexarbetarens instrumentella förhållande till deras kroppar", problematisk då det inte kan ses som en allmänsanning, utan snarare en uppfattning som mottagaren antingen delar eller inte. Beroende på om mottagarens doxa innefattar en förståelse som går i linje med denna premiss, kunde definitionen därför antingen uppfattas som ett giltigt argument eller ett fallasiargument.

Om premisserna vidare kunde förstås som giltiga, åtminstone utifrån en viss doxa, undersökte jag vidare hur de fungerade som giltiga premisser i relation till definitionerna som enthymem. Ett exempel var i analysen av definitionen 'sexarbete som samtycke'. Här fungerade definitionen av samtycke som "sex mellan vuxna som inte innefattade tvång, exploatering eller abuse" som en avgörande premiss för definitionen, sexarbete som samtyckes, giltighet. Denna premiss kunde inte i sig förstås som direkt falsk eftersom samtycke sannerligen inte innefattar tvång, exploatering eller abuse. Sett till argumentet om "sexarbete som samtycke" uppträdde dock denna definition av samtycke som problematisk och bristfällig eftersom "inte under tvång", inte nödvändigtvis är synonymt med "vilja" i den

verklighet som tillhör de som säljer sex. Utifrån detta faktum bedömdes därför definitionen som beroende av en falsk förutsättning och därmed utgöra ett fallasiargument.

Underförståddhet utgjorde slutligen en viktig del för besvarandet av hur definitionerna fungerade som argument utifrån synliggörandet av bakomliggande argumentation. I analysen av den sista definitionen där Amnesty International definierade deras beslut som rörande sexarbete, inte sexhandel, tolkade jag detta som ett argument om att sexarbete utgjorde den essentiella delen av vad de med beslutet avsåg avkriminalisera. Som en människorättsorganisation med fokus på att hjälpa utsatta, tolkade jag inte denna definition av beslutet som en fallasi, eftersom de med största sannolikhet ser just sexarbetarnas situation som deras primära angelägenhet. Däremot uppfattade jag detta val av definition som potentiellt problematiskt eftersom formuleringen gör att vissa av beslutets konsekvenser blir underförstådda, vilket kan ge mottagaren uppfattningen om att beslutet enbart rör avkriminaliseringen av att sälja sex, inte de övriga delarna. I och med att man kan vara för att det ska vara lagligt att sälja sex, men samtidigt emot att det ska vara lagligt att köpa- eller tjäna pengar på att andra säljer sex, finns det en risk att mottagaren accepterar en slutsats som de inte gjort om premisserna synliggjorts. Genom att tona ner de andra delarna som avkriminaliseras genom åtgärden blir valet av denna definition en form av fokusering. Hade det tydligare skrivits fram att åtgärden även rörde rätten att köpa sexuella tjänster hade den övergripande argumentationen eventuellt upplevts annorlunda av mottagaren.

7 Diskussion

Diskussionen är indelad i två avsnitt. Under det första avsnittet, ”Analysens relevans” för jag en diskussion kring uppsatsens tredje forskningsfråga. Under avsnittet ”Avslutande diskussion” lämnas därefter en kort reflektion kring uppsatsens val av teori och metod, förslag till vidare forskning samt några allmänna insikter.

7.1 Analysens relevans

Uppsatsens sista forskningsfråga är; *Hur kan analysen av definitionerna som argument, med synliggörandet av bakomliggande argumentation, förstås påverka Amnestys övergripande argumentation för tesen om avkriminalisering*. Resultatet av analysen visade att definitionerna utifrån synliggörandet av premisserna kunde uppfattas som motsägelsefulla, eller i alla fall diskutabla argument för tesen om att avkriminalisera sexarbete. Beroende på mottagarens doxa, och ibland oberoende, kunde definitionerna efter synliggörandet av den

bakomliggande argumentationen till och med anses utgöra fallasier. Vad som i analysen uppträdde som problematiskt var alltså att premisserna för argumentationens definitioner kunde förstås som tvivelaktiga eller i varje fall diskutabla, om mottagaren inte delade den implicita doxa som fanns bakom dessa. Men vad har mottagarnas doxa för relevans för huruvida argumentationen kan uppfattas som retoriskt försvarbar? I artikeln skriver Murphy:

Any foray into the lives of sex workers reveals so many crucial human rights issues that urgently need addressing. How can we reduce the threat of violence to sex workers? What can be done to ensure their access to medical care and help prevent HIV? And how can discrimination and social marginalization that put sex workers at increased risk of abuse be stopped? These questions about health, safety and equality under the law, are more important than any moral objection to the nature of sex work.

Vad Murphy säger är att beslutet om avkriminalisering, för att främja sexarbetares mänskliga rättigheter, bör gå före mottagarnas moraliska inställning till sexarbete. Spelar det då verkligen någon roll om mottagaren inte anser att prostitution kan vara arbete eller samtycke? Ur en retorisk synvinkel anser jag att det gör det. Moralen utgör nämligen en del av vår doxa och motiverar därmed hur vi resonerar om frågor och förstår vår omvärld. När vi fattar beslut som strider mot vår moral gör vi det oftast i följd av ett moraliskt dilemma där vi överväger vilken moralisk princip som är överordnad den andra, men likväl resonerar vi utifrån vad vi utifrån vår moral anser vara rätt eller fel. Detta går även i enlighet med retorikens syfte som i uppsatsen har beskrivits som att i varje enskilt fall kunna uppfatta det mest övertygande eller övertalande. Utifrån denna förståelse av retorik anser jag att den analyserade argumentationens huvudsakliga brister därför handlar om att flera premisser fungerar som *underförstådda*. Risken med underförstådda premisser är just att de mottagare, som inte delar den underförstådda doxan, får en känsla av att argumentationen i artikeln inte är riktig, utan att kunna sätta fingret på i vilket led den skulle vara bedräglig eller tvivelaktig. Användandet av underförstådda premisser och argument gör att mottagaren inte ges tillräckligt med information om vilken doxa argumentationen utgår från vilket därför gör det svårt för mottagaren att bilda sig en reflekterad åsikt i frågan. Istället fungerar definitionerna som implicita argument, *persuasiva definitioner*, som visserligen kan fungera för att övertyga mottagaren om Amnesty Internationals beslut, men som inte får dem att fullt ut göra ett reflekterat ställningstagande. Utifrån detta resonemang anser jag att det blir viktigt att synliggöra artikelns implicita argumentationer för att ge mottagaren möjlighet att själv ta ställning till huruvida beslutet om att avkriminalisera sexhandeln blir förenligt med deras doxa.

7.2 Avslutande diskussion

Debatten om huruvida sexhandel bör vara lagligt eller inte är en debatt som upprör de flesta som ger sig in i den, oavsett vilken åsikt man har i frågan. En huvudsaklig anledning kan vara att debatten utmanar delar av vår doxa och förståelse som är så grundläggande för oss att vi ser dem som sanningar. En annan anledning kan vara att det förekommer motsägelsefulla eller falska resonemang dolda i debatten. I den här uppsatsen synliggjordes ett antal dolda premisser som kan förstås som falska eller diskutabla, och som eventuellt skulle kunna vara orsaken till de upprörda känslor som kretsat kring Amnesty Internationals uttalande.

Eftersom organisationen primärt arbetar med opinionsbildning, att påverka den allmänna åsiktsbildningen, anser jag att de i detta arbete har ett ansvar av att vara tydliga med vilken förståelse som ligger till grund för beslutet. Annars riskerar de att skapa en opinion som inte enbart förespråkar beslutet, men även den bakomliggande argumentationen som föreligger. Oavsett om man förhåller sig positiv eller negativ till beslutet om avkriminalisering fyller retoriken här alltså en viktig funktion för att synliggöra bakomliggande argumentation och doxa, och på så vis möjliggöra en bättre förståelse för hur, och på vilka grunder, vi resonerar om frågan. Genom att synliggöra doxa gör vi det möjligt att granska den från ett perspektiv där vi har möjlighet att utmana den, eller acceptera den som en för oss giltig utgångspunkt.

Den här uppsatsen visar specifikt hur just definitioner, förstådda som argumentativa topos, kan fungera som ett möjligt verktyg för att synliggöra doxa och granska underförstådda resonemang. Toposet definition fungerade i min uppsats på detta vis som ett analysraster som riktade analysen i en särskild riktning. Detta gjorde det vidare möjligt att dra slutsatser som inte varit möjliga om jag enbart utgått från granskningen av den mer övergripande uppställningen av argumentationen. Det finns givetvis även andra argumentativa topos som kan användas för att analysera argumentation, och som i analys av andra artefakter kanske varit eller blir mer intressanta. Att närmare studera användningen av metaforer har exempelvis i många tidigare studier visat sig vara meningsfullt för att synliggöra bakomliggande förståelser. Eftersom denna uppsats varit materialstyrd handlade valet om att undersöka just definitioner om min intuitiva förmåga som uttolkare att uppfatta vad jag misstänkte behövde analyseras närmare. Även om andra delar alltså hade kunnat granskas, vilket hade bidragit med andra insikter, kan den läsare som accepterat resultatet för denna uppsats utifrån hur jag motiverat mina tolkningar, finna sig vara ytterligare ett perspektiv rikare. Uppsatsens värde som perspektiv är därför inte att den i sig kan erbjuda alla svaren, men att den genom att nötas mot många andra perspektiv på endera ämnet sexhandel, definitioner eller argumentation, kan

hjälpa läsaren att utveckla sin uppfattning och förståelse. För den som befinner sig inom det retorikvetenskapliga fältet, eller angränsande, kan uppsatsen även fungera som inspiration till hur liknande studier skulle kunna genomföras för att studera andra begrepp eller formuleringar som misstänks fungera som argumentativa definitioner.

8 Källförteckning

Litteratur:

Aristoteles, översättning: Johanna Akujärvi. 2012. *Aristoteles Retoriken*, Ödåkra: Retorikförlaget.

Aristoteles, översättning: Börje Bydén. 2000. *De Interpretatione. Om sofistiska vederläggningar*. Stockholm. Thales.

Bergström, Göran, Boréus, Kristina. 2012. *Textens mening och makt*. Lund: Studentlitteratur AB.

Björnsson, Gunnar, Kihlbom, Ulrik och Ullholm, Anders. 2009. *Argumentationsanalys: färdigheter för kritiskt tänkande*. Stockholm: Natur och Kultur.

Burke, Kenneth. 1969. *A Rhetoric of Motives*. USA: University of California Press.

Dodillet, Susanne. 2009. *Är sex arbete? Svensk och tysk prostitutionspolitik sedan 1970-talet*. Stockholm: Vertigo Förlag.

Eemeren, F.H. van, Grootendorst, R och Kruiger, T. 1996. *Fundamentals of argumentation theory: A handbook of historical backgrounds and contemporary developments*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.

Finocchiaro, Maurice. A. 2005. *Arguments About Arguments: Systematic, Critical, and Historical Essays in Logical Theory*. USA: Cambridge University Press.

Fredriksson, Gunnar. 1992. *Det politiska språket*, 7 uppl. Stockholm: Tidens förlag.

Hamblin, Charles. L. 1970. *Fallacies*. London: Methuen.

Hellspong, Lennart (2004). *Konsten att tala: handbok i praktisk retorik*. 2., [utök.] uppl. Lund: Studentlitteratur

Lundqvist, Ulla. 1995. *Läsa, tolka, förstå*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.

Perelman, Chaïm & Olbrechts-Tyteca, Lucie. 1997. *The new rhetoric: a treatise on argumentation*. Notre Dame: University of Notre Dame Press.

Rosengren, Mats. 2003. *Doxologi – en essä om kunskap*, 2 uppl. Göteborg: Rhetor förlag.

Sigrell, Anders. 2007. *Att övertyga mellan raderna: en retorisk studie om underförstådda inslag i modern politisk argumentation*. 3 utgåvan. Åstorp: Retorikförlaget AB.

Walton, Douglas. N. 1995. *A Pragmatic Theory of Fallacies*. Tuscaloosa: University of Alabama Press.

Wolrath Söderberg, Maria. 2012. *Topos som meningsskapare: Retorikens topiska perspektiv på tänkande och lärande genom argumentation* [elektronisk], Ödåkra: Retorikförlaget.

Tillgänglig: Retorikforlaget [2015-09-20].

Östergren, Petra. 2006. *Porr, horor och feminister*. Stockholm: Natur och Kultur.

Artiklar:

Ekman, Kajsa. 2006. "Hycklande om prostitution". Dagens Nyheter. Publicerad 2006-11-10. <<http://www.dn.se/kultur-noje/kulturbatt/hycklande-om-prostitution/>> Tillgänglig 2015-12-10.

Hansen, Hans. 2015. "Fallacies", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Summer 2015 Edition), Edward N. Zalta (ed.).

<<http://plato.stanford.edu/archives/sum2015/entries/fallacies/>> Tillgänglig: 2015-12-18.

Murphy, Catherine, Policy Advisor, Amnesty International. 2015. "Sex workers rights are human rights". <<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/08/sex-workers-rights-are-human-rights/>> Tillgänglig 2015-11-16.

Uppslagsverk:

Cambridge Dictionaries Online. 'prostitute'.

<<http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/prostitute?q=prostitute+yourself>> (Hämtad 2015-12-21)

Svenska Akademiens ordlista. 2006. 'prostituera'.

<<http://www.svenskaakademien.se/svenska-spraket/svenska-akademiens-ordlista-saol/saol-13-pa-natet/sok-i-ordlistan>> (Hämtad: 2015-12-04)

Sexual Offences Act 2003 (c 42). Part 1. Supplementary and general. Section 74. 'consent'.
<<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/42/section/74>> (Hämtad 2015-12-10)

Amnesty International:

Amnesty International (2015-08-11). *Global movement votes to adopt policy to protect human rights of sex workers*. <<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/08/global-movement-votes-to-adopt-policy-to-protect-human-rights-of-sex-workers/>> (Hämtad: 2015-12-13)

Murphy, Catherine. *Sex Workers' Rights are Human Rights* (14 Augusti 2015).
<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/08/sex-workers-rights-are-human-rights/>
(Hämtad 2015-11-16)

Amnesty International. 2015. "Who we are". <<https://www.amnesty.org/en/who-we-are/>>
(Hämtad 2015-12-02)

Amnesty International. 2015. "What we do". <<https://www.amnesty.org/en/what-we-do/>>
(Hämtad 2015-12-02)

Amnesty International. "Q&A: Policy to protect the human rights of sex workers".
<<https://www.amnesty.org/en/qa-policy-to-protect-the-human-rights-of-sex-workers/>>
(Hämtad: 2015-12-15)

9 Bilaga; "Sex Workers' Rights are Human Rights"

Sex Workers' Rights are Human Rights

By Catherine Murphy, Policy Advisor at Amnesty International, 14 August 2015, 09:00 UTC

Sex workers all over the world face a constant risk of abuse. This is not news. Nor is it news that they are an extremely marginalized group of people, frequently forced to live outside the law.

No one would be surprised to learn that they face discrimination, beatings, rape and harassment – sometimes on a daily basis – or that they are often denied access to basic health or housing services.

But when word got out that Amnesty International had initiated a [consultation to develop a policy to protect the human rights of sex workers](#), it was like lighting a touch paper. Journalists and celebrities climbed on the band wagon. Ever-more sensational headlines condemned Amnesty International for advocating for "prostitution as a human right".

As a global human rights organization, Amnesty International has a responsibility to assess how best to prevent human rights violations. As such, it is right and fitting that we should look at one of the most disadvantaged groups of people in the world, often forced to live outside the law and denied their most basic human rights: sex workers.

We have chosen to advocate for the [decriminalization of all aspects of consensual adult sex](#) - sex work that does not involve coercion, exploitation or abuse. This is based on evidence and the real-life experience of sex workers themselves that criminalization makes them less safe.

We reached this position by consulting a wide array of individuals and groups, including but not limited to: sex workers, survivor and abolitionist groups, HIV agencies, women's and LGBTI rights activists, Indigenous women's groups, anti-trafficking groups and leading academics.

We spent more than two years gathering evidence through meetings with hundreds of individuals and organizations. We conducted first-hand research into the lived experience of sex workers under different national and legal contexts.

We would like to claim to be the first to address this issue. But we are not. Other groups which support or are calling for the decriminalization of sex work include the World Health Organization, UNAIDS, International Labour Organization, the Global Alliance Against Trafficking in Women, the Global Network of Sex Work Projects, the Global Commission on HIV and the Law, Human Rights Watch, the Open Society Foundations and Anti-Slavery International.

We have at all times committed to address trafficking. [Trafficking is an abhorrent abuse](#) of human rights and must be criminalized as a matter of international law. We do not consider a trafficked woman who is forced to sell sex to be a 'sex worker'. She is a trafficked woman and deserves protection as such.

Any foray into the lives of sex workers reveals so many crucial human rights issues that urgently need addressing. How can we reduce the threat of violence to sex workers? What can be done to ensure their access to medical care and help prevent HIV? And how can discrimination and social marginalization that put sex workers at increased risk of abuse be stopped? These questions about health, safety and equality under the law, are more important than any moral objection to the nature of sex work.

To be clear, [our policy is not about protecting "pimps"](#). Amnesty International firmly believes that those who exploit or abuse sex workers must be criminalized. But the reality is laws which criminalize 'brothel-keeping' and 'promotion' often lead to sex workers being arrested and prosecuted themselves. In Norway we found evidence that sex workers were routinely evicted from their homes under so-called 'pimping laws'. In many countries of the world, two sex workers working together for safety is considered a 'brothel'.

What we want is a refocussing of laws to tackle acts of exploitation, abuse and trafficking – rather than catch-all offences that only criminalize and endanger sex workers.

You cannot enter this debate without recognising that it is often women and men who live on the outskirts of society who are forced into sex work. It may be their only way to earn a living. Decriminalizing their work does not mean condoning a world which leads them onto the streets. We want them to enjoy all of their human rights and we will continue to fight for a world where that is possible.

We must not turn away from people like the woman in Papua New Guinea who told us about the time she tried to report abuse by a client to the police only to be told that they did not want to “waste time” on sex workers. Nor should we ignore what happens in Hong Kong where the police are allowed to receive ‘sexual services’ from sex workers in order to collect evidence.

It was clear from the start that this was not going to be easy. Any position inevitably leads to stormy waters. But we hope the intense debate we have sparked – in the media and beyond – will ultimately help lead to the better protection of sex workers.